

”Fy fan”, sa Sven Tveshag.

Det var en mörk och stilla kväll en bit in i julmånaden. Jag satt i mitt rum och försökte lösa ett korsord. Normalt sett brukar jag uppskatta sådana här kvällar, när röken från min pipa stilla stiger mot taket och det är mörkt och tyst utanför. Men just den här kvällen ville friden inte riktigt infinna sig. Jag fick heller inget flyt i korsordet, förmodligen beroende på att jag inte kunde koncentrera mig. Så när ytterdörren stängdes med ett brak och jag hörde de välbekanta stegen i trappan, förstod jag vem som var i antågande och det kändes riktigt trevligt att få sällskap.

Strax därpå slets dörren till mitt rum upp. Just ”slets upp” stämmer bra i det sammanhanget och Sven Tveshag kom instormande.

”Fy fan”, var det första han sa, tätt följt av ”se till att hämta några öl”.

Jag förstod att det var bråttom, så jag skyndade mig iväg. När jag kom tillbaka hade han fått fyr i pipan, men han rökte så häftigt att jag insåg att han var väldigt upprörd. Jag skyndade mig att ge honom en öl, det är aldrig någon mening att försöka prata med honom när han är i den sinnesstämningen. Sven drack i stora klunkar utan att säga ett ord. Efter ett tag såg jag i alla fall att hans drag på pipan blivit lugnare, vilket var ett gott tecken.

Vi satt där tysta i säkert tio minuter, sedan utbrast han igen: ”Fy fan!”

Jag kommenterade inte detta utan fortsatte att sitta tyst. Efter ytterligare en stund tog dock Sven till orda.

”Jag har varit inne i stan”, sa han lite småilsket ”och det dj-la stället borde man aldrig besöka”.

”Jo, men det kan ju vara nödvändigt ibland”, sa jag lite stillsamt.

”Tyvärr är det så” genmålde Sven, ”men nu ska du höra”.

”Du känner ju min granne, en väldigt trevlig man. Idag skulle han in till stan och uträtta några ärenden, så han frågade om jag ville följa med. Jag hade faktiskt ett par saker jag behövde fixa, så jag tackade ja. Vi skulle in till centrum och så långt var väl allt gott och väl, men när vi skulle hitta en parkeringsplats blev det värre. Jag förstår inte hur dom kan få folk att vilja åka dit, när det inte finns någonstans att parkera?”

”Jag håller fullkomligt med dig”, insköt jag.

”Rätt som det var backade dock en bil ut strax framför oss, så vi kunde ta hans plats. Men så skulle vi betala också. När vi kom till parkeringsautomaten stod där en man och knappade på sin mobil, tydligen skulle han betala med den. Efter en stund svor han högt och ljudligt och gick helt sonika därifrån”.

”Men nu ska du höra, fortsatte Sven, ”pengar kunde man ju inte betala med, men man kunde använda kort. Så grannen stoppade in sitt kort, men då ville automaten inte läsa det. Han försökte tre gånger med samma resultat. Då hade både han och jag hunnit ilska till ordentligt, särskilt min granne vars ansikte började anta en lätt rödaktig färg”.

”Nu skiter vi i det här”, sa grannen ilsket, ”vill dom inte ha några pengar får dom skylla sig själva”.

”Nu var det så, att snett emot den där parkeringen ligger en bank med en uttagsautomat och grannen behövde kontanter, så han passade på att ta ut lite. Där fungerade kortet perfekt. ”J-la p-automat”, sa grannen. Sedan skiljdes vi åt för att uträtta våra ärenden. Men det skulle bli värre!”

”När vi kom tillbaka efter en dryg timma, vad tror du vi hittade då? Jo, på vindrutan satt en parkeringsbot på 800 kronor. Jag trodde grannen skulle gå upp i limningen av ilska! Nu var det sent på dagen, men jag skulle tro att de ansvariga på kommunen får sig en ordentlig avhyvling i morgon. Det är inte så ofta min granne blir riktigt arg, men när det väl händer blir han det med besked. Ska bli väldigt spännande att höra hur det går.

”Verkligen”, sa jag, ”men jag undrar om mannen som var där före er och gick sin väg svärande, om han råkade ut för samma sak som jag gjorde en gång. Jag hade laddat ner appen, men när jag stod där och skulle betala så kunde den inte hitta någon parkeringsplats i närheten. Det var en grön pil som for omkring och letade nere i västra Afrika, men jag var ju inte intresserad av en parkeringsplats i Gambia eller Senegal eller var det nu var.”

Sven skrattade. ”Ja, sa han, ”appar har vi fått för våra synders skull. Och så många appar som det finns idag, måste vi ha varit väldigt syndfulla. Behöver man en app för att köpa julskinka också kanske?”

”Nej, jag tror jag ska klara det ändå. Vem vet, kanske man till och med kan betala den med kontanter”.

”Fantastiskt”, sa Sven, ”då kan du kanske köpa julöl den vägen också”. ”Rikligt med julöl”, tillade han efter en stund. ”Blir det som vanligt på Lillejul?” frågade han.

”Absolut”, sa jag, ”vi ska ha en, inte klapp- men väl app-fri Jul, precis som vi brukar.

När han hade gått tänkte jag på en sak. Jag tror att detta var första gången någonsin Sven inte hade gruffat på mig, istället hade han riktat sin ilska mot en trilskande parkeringsautomat. Så någon nytta kan det vara med ny teknik, särskilt när den inte fungerar.